

Lâm Khải Trạch chạy vào phòng, vội vội vàng vàng đóng cửa lại.

Nhược Vũ đang bắt chéo chân ngồi trên ghế giám đốc, bàn tay trắng như ngọc cầm bảng tên “giám đốc điều hành” của hần lên nghiêng ngẫm.

Phụ nữ mà hần sử dụng qua chưa có ai dám lớn mật như cô nhưng điều này làm hần rất thích.

-Trong đó có gì mà em nghiên cứu kỹ vậy?

Lâm Khải Trạch lấy lòng, rót cho cô một cốc nước rồi ngồi trên bàn, dáng vẻ tuấn soái nhìn cô si mê.

Nhược Vũ nhấp một ngụm nước, bờ môi mọng nhanh chóng tươi tắn cực kỳ quyến rũ.

Thấy bộ dạng thèm khát của Lâm Khải Trạch, cô rất muốn □óp ch3t hần rồi quăng cho cá mập ăn ngay tức khắc nhưng nó phi thực tế quá.

Nhược Vũ đẩy tập báo cáo về phía hần nghiêm túc nói.

-Đây là ý kiến chung của khách hàng em vừa thống kê được.

Lâm Khải Trạch đâu có cần cái này, hần giao nhiệm vụ cho cô chỉ là cái có thôi, hần vươn tay tới mái tóc bồng bênh nửa buộc nửa buông của cô vuốt ve.

-Em chỉ cần tới đây với anh là được, báo cáo gì đó không cần phải bận tâm.

Nhược Vũ né sang một bên không vui.

-Đây là công sức em bỏ ra, anh nhất định phải xem qua.

Mèo nhỏ giận rồi, Lâm Khải Trạch không muốn bị ghẻ lạnh nên ngoan ngoãn mở tập báo cáo ra xem.

-Theo như em tìm hiểu mỹ phẩm Trương Thị là một thương hiệu lâu năm, uy tín trên thị trường cực kỳ vững chắc nhưng chất lượng của những bộ sản phẩm mới gần đây rất đáng báo động.

Vốn dĩ doanh thu của Trương Thị lên hay xuống không ảnh hưởng gì tới Lâm Thị của chúng ta nhưng chẳng phải chúng ta đang hợp tác với họ sao, uy tín của chúng ta ít nhiều cũng sẽ bị ảnh hưởng đấy.

Nhược Vũ mở điện thoại cho Lâm Khải Trạch xem những bình luận tiêu cực về sản phẩm mới ra mắt, mặt hần nhanh chóng thay đổi.

Hần giao lại quyền điều hành Trương Thị cho Triệu Phi nhưng cổ phần đó thực chất sau này sẽ là của hần, nếu vứ tiếp tục thế này, ngày hần hoàn toàn đổi tên Trương Thị bằng tên của mình, thì chỉ còn cái vỏ bên ngoài thôi.

-Việc này anh sẽ xem xét lại.

-Em nghĩ anh nên để ý Triệu tổng nhiều hơn, em thấy ông ta đang lợi dụng tên tuổi của Lâm Thị để nâng giá sản phẩm, cố ý sử dụng thành phần kém chất lượng để thu lợi.

Em không muốn Khải Trạch của em bị họ lợi dụng.

Nhược Vũ giúp Lâm Khải Trạch cũng là đang giúp chính mình, một khi sự tín nhiệm của Lâm Khải Trạch dành cho Triệu Phi không còn thì sẽ có sự bài trừ.

Chúng tìm cách tiêu diệt nhau, thì cô sẽ tranh thủ thời cơ hưởng lợi.

Câu nói này của cô làm kích thích lòng tự trọng của hắn, một kẻ chuyên lợi dụng người khác như hắn làm sao có thể để kẻ khác lợi dụng mình.

-Em yên tâm, anh sẽ cho người kiểm tra ngay lập tức.

Lâm Khải Trạch lấy điện thoại cho trợ lý, Nhược Vũ nhân cơ hội này chuẩn khỏi phòng. Nếu để hắn xử việc công xong rồi, chắc chắn sẽ dùng bàn tay như nhóp đó động vào cô.

Cô chạy một mạch xuống cầu thang rồi phi như bay vào nhà vệ sinh dành cho nhân viên.

Lâm Nhất Phàm mới gặp khách hàng trở về trông thấy cô cũng vội vã chạy vào theo.

Nhược Vũ đu bốn cầu nôn thốc nôn tháo, cô đã phải kìm nén dạ dày của mình hết mức, mấy lần ợ lên rồi lặng lẽ nuốt xuống.

Lâm Khải Trạch đó trong trí não của cô luôn bốc lên mùi hôi tanh của kẻ sát nhân, chỉ cần nhìn thấy là đã muốn buồn nôn rồi.

Lâm Nhất Phàm thấy cô nôn đến xanh mặt làm hắn cũng phát hoảng, cô có tiền sử viêm loét dạ dày.

Nếu bệnh tái phát sẽ rất nguy hiểm.

Lâm Nhất Phàm ngồi xổm xuống vỗ vỗ lưng cho Nhược Vũ để cô thể thở hơn, tiếp đó còn xả nước cho cô rửa mặt rồi rút khăn giấy cho cô.

-Đỡ chút nào chưa?

Giọng hắn trầm ấm vang lên bên tai cô, Nhược Vũ mở đôi mắt lơ lơ nhìn hắn, nhìn trên dưới, ngược xuôi, nhìn kiểu nào cũng không thấy hắn giống với tên khốn nạn Lâm Khải Trạch, thật may.

Nhược Vũ khẽ gạt đầu, cố tỏ ra là mình ổn rồi để mặc Lâm Nhất Phàm kéo tay mình về phòng làm việc của hắn.

Lâm Nhất Phàm đỡ cô ngồi xuống sofa rồi rót cho cô một ly nước, bản thân cũng ngồi xuống bên cạnh cô.

-Dạ dày khó chịu sao?

-Ừm.

Nhược Vũ ôm ly nước nhấp một ngụm len lén nhìn của biểu cảm của Lâm Nhất Phàm, hắn mà biết cô vừa đi gặp Lâm Khải Trạch xong, bảo đảm sẽ nghiền cô ra thành tương, nghĩ tới đó cô lại thấy lạnh sống lưng.

-Có cần đi bệnh viện không? Tôi lái xe đưa cô đi.

Lâm Nhất Phàm là lo lắng thật sự, không phải hỏi qua loa cho có, bác sĩ nói rồi dạ dày của cô đang bị tổn thương nên ăn uống phải có chừng mực, nếu để tái phát sẽ ảnh hưởng đến tính mạng.

Nhược Vũ đặt ly nước xuống bàn, vuốt mấy sợi tóc mai bình thản trả lời.

-Không cần đâu, cảm ơn giám đốc Lâm đã chiếu cố, tôi về làm việc trước đây.

“Tiếng nhạc.”

Nhược Vũ còn chưa kịp đứng lên thì Châu phu nhân lại gọi tới, cuộc gọi này chắc chắn cũng không có gì tốt lành.

Cô thở dài bắt máy, ☐ÔNG nhắc lên định đi ra ngoài thì bị Lâm Nhất Phàm kéo lại, cô trừng mắt, đầu dây bên kia đã lên tiếng nên cô miễn cưỡng ngồi đó nghe điện thoại.

-Nhược Vũ à, tối nay con về nhà ăn cơm nhé, mẹ thấy nhớ con lắm.

Nhược Vũ không cần bấm đốt ngón tay, cũng biết bà ấy lại đang muốn bắt mình đánh Lâm Nhất Phàm để nâng đỡ cho Châu Thị nhưng Trương Thị của cô còn lo chưa xong, hơi đâu mà quản tới chuyện đó.

Nhớ thương gì chứ, tối qua gặp cô còn chẳng hỏi han câu nào.

-Hôm nay con đi làm lại rồi, chắc là không về được.

-Chiều nay không tăng ca, chúng ta cùng nhau về.

Dạ dày của Nhược Vũ không tốt, có lẽ một phần cũng do khẩu vị của cô đối với thức ăn của Lâm gia không tốt, về nhà mẹ ruột sẽ giúp cô ăn uống được tốt hơn, Lâm Nhất Phàm nghĩ thế.

Nhược Vũ nheo mi khó hiểu nhìn hắn, đột nhiên cái tên này có hứng thú với việc tới nhà cô từ lúc nào vậy, lúc trước chẳng phải hắn kì thị lắm sao, nhìn kìa bây giờ hắn còn muốn đi hơn cả cô.

Châu phu nhân bên kia nghĩ Lâm Nhất Phàm bận không tới được nên chỉ nói với Nhược Vũ, không ngờ con rể cũng ở kế bên, lần này bà trúng độc đắc rồi.

-Vậy chiều nay mẹ chuẩn bị thêm nhiều món ngon đợi hai đứa nha, nhớ tới sớm đó.

Châu phu nhân tắt máy, Nhược Vũ ngã mạnh ra sofa chỉ trích ông chồng tài lạnh của mình.

-Nếu anh rảnh thì có thể tới chỗ con mèo ba tư của anh xem cô ta thế nào rồi, tới nhà tôi làm gì?

Nhược Vũ xéo sắc liếc hắn một cái, Lâm Nhất Phàm “chặc, đặc” mấy cái phản bác lại.

-Coi kìa, cô định dùng giọng điệu này nói chuyện với chồng trước mặt mẹ ruột sao?

-Chứ nói thế nào?

-Em có thể gọi là anh, chồng yêu, ông xã, thiếu gia đây đều chấp nhận cả.

Lâm Nhất Phàm vất chéo chân nhàn hạ chỉnh cô.

Nhược Vũ nổi hết da gà đứng lên chỉ vào mặt hắn.

-Đầu anh bị úng nước hả, đồ điên.

Nhược Vũ giậm chân bước khỏi phòng, tiếng Lâm Nhất Phàm văng vẳng ở sau lưng.

-Chiều nay anh sẽ chờ em yêu trước cửa lớn.

Nhược Vũ đầu hàng lông mày, đóng cửa cái “rầm.” Lâm Nhất Phàm sáng khoái bật cười, chọc giận cô lại vui như vậy.

Hắn cho tay vào túi quần bước tới bàn làm việc, khung lịch để bàn đã chẳng chịt dấu tích bằng ☐út bi.

Hôm nay đã là 13 tháng 6, còn hai ngày nữa.